

Naturlige klimavariasjoner og medieregj

Ole Henrik Ellestad *

Klimadebatten følger ikke vitenskapens prinsipper om 'pro et contra'. Medieregjien har gitt enerett for IPCC-hypotesen gjennom flere tiår. Her omtales 'skjebnen' til et innlegg til Dag og Tid fra noen professorer.

Et innlegg signert noen professorer med ulik fagkompetanse innen sentrale deler av klimavitenskapen ble sendt Dag og Tid etter at redaktøren hadde etterlyst faglig motstand som kunne svekke rapportens alvorlige konklusjoner. Men innlegget var ikke skrevet slik debattredaksjonen ønsket. Her gjengis innlegget i sin refuserte, innsendte form og med etterfølgende kommentarer.

Naturen styrer vær og klima

Stein Storlie Bergsmark, seniorforsker fornybar energi, UiA, Ole Henrik Ellestad, tidligere forskningsdirektør SI og professor i kjemi, UiO, Ole Humlum, professor emeritus fysisk geografi, UiO, Olav Kvalheim, professor emeritus fysisk kjemi, UiB.

«Svein Gjerdåker omtaler i Dag og Tid 8.06 den siste rapporten *'Indicator of Global Climate Change 2023'* publisert i journalen *'Earth System Science'*. Ifølge rapporten har menneskeskapt oppvarming økt i et tempo uten sidestykke. Gjerdåker konkluderer med at: «den nye rapporten no må få fagleg motstand, som alle vitenskapelige rapportar må få. Står konklusjonane seg er det eit varsel om at klimasaka må få langt høgare prioritet enn i dag».

Rapporten står seg ikke. Den er en ajourføring av data basert på IPCCs utvalg av kraftig kritiserte data, metoder, modellberegninger og feil metodikk for årsaksforklaringer (attribusjon, McKittrick 2021). De alarmerende konklusjoner (NRK, VG, Dag og Tid m.fl.) er basert på siste års varmetopp som er værphenomen – ikke klima. Alternative metoder og teorier fra flere tusen forskere i vitenskapelige artikler dokumenterer overbevisende at naturen med sola i hovedrollen har styrt klima i milliarder av år og gjør det fremdeles ('Nongovernmental International Panel on Climate Change', (NIPCC) 2008 og 2013/14 (2500s fagfelleverderte artikler, CLINTEL 2022).

IPCC overdriver kraftig drivhuseffekten av økt CO₂. Etter istider øker temperaturen først og bidrar deretter til frigivelse av CO₂ fra hav og land. Klimaguruen på 1900-tallet, Hubert Lamb (1913-

97), avviste økt CO₂ som betydelig klimadriver. Sola varmer opp havet, temperaturøkningen skjer primært om natten og i kaldere områder. Det blir i hovedsak mildere – ikke hetere, og FAO rapporterer om rekordavlinger.

IPCCs modeller har velkjente mangler og svakheter og kan ikke beregne historiske variasjoner. Fysikken er delvis feil, delvis ikke forstått, og kjente naturlige variasjoner er ignorert (Koonin, Dyson, Happer, Lindzen, Clauser). IPCC har erkjent i alle sine rapporter at modellene er dårlige på skyer som er en hovedmekanisme for klodens selvregulering av klima. CERES-instrumentering i satellitter har målt sol-innstråling og -refleksjon og utstrålt infrarød stråling siden år 2000 (ERBE fra 1984) med kloden i god energibalanse. Temperaturen stiger når skydekket reduseres og vise versa. Foster-rapporten underslår slike viktige resultater som går mot deres hovedkonklusjon.

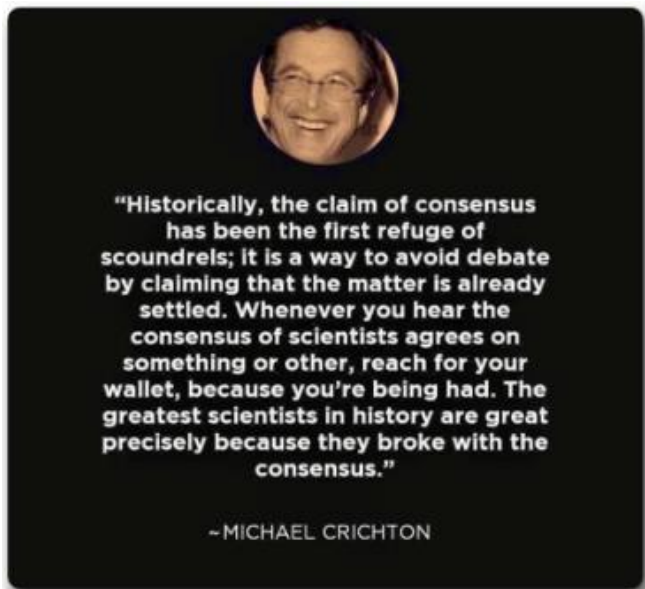
Nobelprisvinner (2022) i fysikk John Clauser har beregnet effekten av skyedekke ut ifra CERES målinger og finner at IPCCs CO₂-effekt bare er 7-14 % av skyers avkjølende virkning (feedback). Også Vahrenholt (2021), Ollila (2017, 2023) m.fl., og teleskopmålinger har vist at skyvariasjoner har vært bestemmende. IPCC beregner økt CO₂-effekt til ca. 2 W/m², bare 1-2 % av mottatt solstråling.

Gavin Schmidt, leder av NASA GISS og toneangivende på modellberegninger, omtaler i Nature (2024) «Climate models can't explain 2023's huge heat anomaly – we could be in uncharted territory». Modellene beregner bare 0,02 C økt temperatur i 2023 fra CO₂-økning, mens satellittmålinger viser 0,5 C over tidligere toppnotering. Slike brå værendringer har ikke CO₂s 'signatur'. El Nino (4. kraftigste registrert), høye Atlanterhavstemperaturer i enkelte soner, ekstremt lav NAO-indeks mm. har store bidrag som også rapporten anerkjenner.

I 2019 publiserte han også at bare vanndamp/skyer (75 %) og CO₂ (25 %) har noe betydning som drivhusgasser. Det samsvarer med flere andre

arbeider (Wijngaarden & Happer 2020, 2021), Harde, Ollila, Miscołzci).

Schmidt refererte at av samlet drivhuseffekt på 33-35 C bidrar vanndamp/skyer med ca. 29 C og CO₂ 4-6 C (ulike forutsetninger). Økning har liten tilleggseffekt siden det går mot optisk metning (logaritmisk effekt) – lærebokstoff i 1960-70 årene. Intet 'tipping point' teoretisk eller historisk med 15 ganger mer CO₂.

Denne illustrasjonen som vi velger å benytte her, var ikke en del av innlegget til Dag og Tid.

IPCC bruker ikke ordet klimakrise og ingen observerte, økte tendenser til ekstremeffekter innen historiske variasjoner. Ifølge nye beregninger med færre antagelser er antropogen andel av CO₂ i atmosfæren bare 33 av 135 ppm, som gir antropogent drivhuseffekt-bidrag mindre enn 0.1 C (Harde 2014, Harde, Salby, Berry, Schröder, Miscołzci m.fl., SCC 2021-23). Gjerdåkers ønske om vitenskapelige motforestillinger foreligger allerede. CO₂ er en svak drivhusgass, nå som før. Ytterligere økning gir minimal effekt. IPCCs støttespilleres 'medieintensitet' er derimot enorm og skjuler disse fakta».

Den sentrale konklusjon i rapporten er: «Menneskeskapt oppvarming har økt uten sidestykke». Oppfølgerrapporten kom etter et år med en markant varmetopp. Slik sett er det lett å spille på medienes indoktrinering over tiår og lekfolks oppfatning av menneskeskapt oppvarming. Det paradoksale er at oppvarmingen (mars 2023-mars 2024) var alt for stor til å kunne skyldes økt CO₂ ifølge teori og beregninger som av et sentralt IPCC-støttende miljø (GISS) ble beregnet til 0.02 C – i realiteten vesentlig mindre rundt 0.005 C som er umålbart.

Det andre poenget er at en rekke helt spesielle naturlige, sammenfallende fenomener kan forklare værendringene. Enkelte kjente, naturlige variasjoner som en markant El Niño ([KN 120](#)), en ekstremt lav NAO-indeks (som styrer været i rundt Nord-Atlanteren), en eksepsjonell varm Nord-Atlanterhav fra UK til Dakar, endring i tropisk konvergenssone (ITCZ) ([KN 357](#)), Kvasibiennale oscillasjon (QBO, stratosfæren), Hunga Tonga-utbruddet (stor økning av vanndamp i stratosfæren) har hatt markante utslag og er aktuelle bidragsytere ifølge flere forskere. Månens og solas sykluser er muligens styrende elementer (H. Yndestad, 'Climate clock' og f.eks. [KN 360](#)) sammen med bidrag fra kaotiske fenomener.

Nå er temperaturen på vei nedover med en kraftig avkjøling av Atlanterhavet [ifølge NOAA](#), også omtalt av [norske medier](#). Merkelig rask nedgang til tross for stadig økende CO₂! Og igjen stiller forskerne seg uforstående til dette samtidig som de i neste øyeblikk henviser til at klima er godt forstått med tilnærmet konsensus.

Konklusjon

Påfallende nok 'vet ikke forskere' hvorfor det er mye varmere enn hva CO₂-teorien skulle tilsi og heller ikke hvorfor det 'så brått' blir kaldere overflatehav. Det kan åpenbart ikke skyldes stadig økende CO₂. Men satellittmålinger viser at mindre skyer gir økt solinnstråling som balanseres av økt utstråling – en klode i rimelig balanse – klodens termostat ([KN 311](#)).

Hadde bare en brøkdel av forskningsmidler kastet bort på oppskrytne, globale CO₂-beregninger blitt benyttet til å studere de naturlige variasjoner mer omfattende hadde man kunnet ha enda mer presise svar og prognoser til beste for menneskeheten.